

สงคราม

จับผี

ภารกิจตามหาของสุดวุ่นวาย
เพราะที่หายไม่ใช่พัสดุดรรมดา
แต่เป็นวิญญาณร้ายหลบหนี!

วรกันต์

สงครามก่อน จับปืน

ตอน มรณังเอ็กซ์เพรส

วรกันต์

ตอน มรณังเอ็กซ์เพรส

วรกันต์

จัดพิมพ์	:	สำนักพิมพ์กาฬกาฬ
บรรณาธิการบริหาร	:	มนต์ชีพ ศิวะสินางกูร
บรรณาธิการเล่ม	:	ประภัสสร อวยจินดา
พิสูจน์อักษร	:	พรปวีณ์ โอทาทะ
ออกแบบปก	:	ชาریف ตอเล็บ
ออกแบบรูปเล่ม	:	รุ่งฤทัย ศรีสุข

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

วรกันต์.

สตรีก่อนฉบับที่ ตอน มรณังเอ็กซ์เพรส.- กรุงเทพฯ : บึก ไทม์, 2569.
292 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-14-0754-4

สงวนลิขสิทธิ์หนังสือเล่มนี้ตามพระราชบัญญัติ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ.2558

คำนำนักเขียน

ตอนที่ 1 บก. บอกให้เขียนเล่ม 2 ต่อได้เลยผมก็นึกว่าเอาฮา
สรุป บก. เอาจริง แถมงานร้อนไฟลูกอีก

ใครก็ได้ช่วยด้วย...

หลังจบเล่มแรกไปแล้ว เรื่องราวบางส่วนที่ทิ้งไว้เป็นปริศนา
ทั้งเรื่องของตัวละคร ผี วัตถุอาคม พลังวิเศษ กำลังจะถูกหยิบยกมา
ขยายความอีกหน จากครั้งก่อนวนเวียนแค่นในป่า รอบนี้มีไอเดียใหม่คือ
ทัวร์รอบเมือง พื้นที่ใหญ่ขึ้น ผีเยอะขึ้น ผู้ใช้อาคมมากวิชานขึ้น

เมื่อหมดช่วง “ปาพะพราง” สองตัวเอกของเราอย่างกรและธีรวิ
ได้งานชิ้นใหม่ เป็นการไล่จับวิญญาณหลุดหายไปจากรถบริการขนส่ง
“มรณังเอ็กซ์เพรส” แต่เรื่องไม่คาดฝันกลับกลายเป็นว่าภารกิจนี้ได้เผย
เรื่องราวบางอย่างของพวกเขา

ถามว่าควรอ่านเล่มแรกก่อนเล่มนี้มั๊ย... ก็อ่านเถอะครับ เนื้อเรื่อง
มันเรียงตามไทม์ไลน์ ขอรับรอง ผมไหวก็ได้

และก่อนจะพบเจอภารกิจใหม่ ทางผมขอขอบคุณนักอ่านทุกท่าน
ด้วยครับ ไม่ว่าจะคุณชอบ ไม่ชอบ หรือเฉยๆ แค่พวกคุณอ่านรู้เรื่อง
ก็เป็นสิ่งที่ผมประทับใจแล้ว

ขอบคุณเหล่านักเขียนร่วมชะตากรรมท่านอื่นที่ให้คำแนะนำ
ใหม่ๆ แก่ผมในบางเวลา ไม่เช่นนั้นผมคงเสียดสีระเบิดเนื้อหา
ตัวละครทั้งหมดตั้งตั้งแต่ 8 บทแรก

ขอบคุณ “สำนักพิมพ์กาฬกาฬกับบุ๊คใหม่” อีกครั้งที่ยอมปล่อย

ให้หนังสือชุดนี้มีต่ออีกเล่ม (ไม่น่าเชื่อเหมือนกันครับว่าจะมี ผมเองก็
ประหลาดใจ) รวมถึงถึงพี่ๆ ที่มงานและ บก. ทุกท่านด้วยนะครับ

ขอบคุณครับ

วรกันต์

คำนำสำนักพิมพ์

ยินดีต้อนรับผู้อ่านเข้าสู่โลกที่ “ผี” ไม่ได้มีไว้แค่หลอกคน แต่ยังสามารถกลายเป็นภารกิจ งาน ปัญหาที่ต้องจัดการ และเรื่องราวของสองตัวละครอย่างกรและธีรชก็ยังไม่จบลงง่าย ๆ

เรื่องราวใน “สตาร์ทอัพจับผี ตอน มรณังเอ็กซ์เพรส” ได้ขยับจากพื้นที่ป่าลึกลับอย่างป่าพะพวงในภารกิจครั้งก่อน ออกสู่โลกที่กว้างขึ้น เมืองใหญ่ขึ้น และแน่นอนว่า... ปัญหาที่ใหญ่ขึ้นตามไปด้วย เมื่อวิญญานที่ควรถูกส่งต่อกลับหลุดหายจากระบบขนส่งอย่าง “มรณังเอ็กซ์เพรส” ภารกิจไล่ตามสิ่งที่ไม่ควรหลุดออกมาจึงเริ่มต้นขึ้น พร้อมกับปริศนาใหม่ที่ค่อยๆ เผยให้เห็นเบื้องหลังของตัวละครมากขึ้นกว่าที่เคย

สิ่งที่สำนักพิมพ์ชอบในเรื่องนี้คือความสนุกแบบที่จริงจังบ้าง ไม่จริงจังบ้าง ระหว่างบรรยากาศลึกลับ เรื่องอาคม ความเชื่อ และอารมณ์ขันที่ไหลมาเป็นระยะ จนทำให้การ “จับผี” ครั้งนี้ไม่ได้มีแต่ความหลอน แต่ยังมีความวุ่นวายที่ชวนให้อ่านต่อไปเรื่อยๆ

สำนักพิมพ์ขอขอบคุณนักอ่านทุกท่านที่ให้การสนับสนุนผลงานของผู้เขียน และร่วมเดินทางไปกับโลกเหนือธรรมชาติที่ทั้งชวนสงสัย และชวนยิ้มนี้

หวังว่าภารกิจครั้งใหม่ของกรและธีรช จะทำให้ผู้อ่านสนุกไปกับการตามล่าปริศนาอีกครั้ง...

สำนักพิมพ์กาฬกาล
บันเทิง ชั้นเชิง และปัญญา

1

อะไรมันดลใจให้ต้องมารับงานอุบาทว์แบบนี้กันวะครับเนี่ย!

กรรดอนหายใจทั้งในความคิดและที่แสดงออก จะไม่อยากบ่นได้ไง ในเมื่อเวลานี้ก็ปาเข้าไปสามทุ่มแล้ว แต่เด็กหนุ่มผมยุ่งยังคงวิ่งอยู่บนถนนเลนเดียวในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง เป็นถนนแคบๆ ที่รถยนต์ไม่สามารถวิ่งสวนกันได้ คั่นกลางระหว่างบ้านหลายหลังที่ปลูกสร้างขนบซ้ายขวา เสาไฟระหว่างทางเองก็สว่างพอประมาณ เลยทำให้บรรยากาศที่ควรมืดเปลี่ยวไม่น่ากลัวนัก

ถ้าชาวบ้านคนไหนไม่หลับไม่นอนแล้วมองผ่านหน้าต่างตอนนี้ คงคิดว่ากรเป็นวัยรุ่นวิ่งเพื่อสุขภาพ แต่ถ้ามองด้วยเลนส์ของคนเห็นผี จะเห็นว่าไอ้หนุ่มนี่กำลังไล่ตามซาคุหนึ่งทีวิ่งนำหน้าอยู่ต่างหาก

ถ้าให้อธิบายสภาพ “ซา” ที่ว่า มันก็คืออวัยวะตั้งแต่ส่วนเท้าขึ้นมา จนถึงหัวเข่าเหมือนของคนทั่วไปนั่นแหละ เพียงแต่มีส่วนผสมของกางเกงสแล็คกับรองเท้านั่งสวมมาด้วย อีกอย่างมันเป็นซาที่ถูกตัดออกด้วยของมีคมจนเห็นกล้ามเนื้อสีแดงข้างในและคราบเลือดจากรอยแผล เลยเป็นซาของผีที่ต่อให้แยกจากร่างกายก็ยังขยับต่อไปได้อยู่ แต่ไม่เคยอ่อนไหวตามจิตสำนึกของเจ้าของร่าง

และพออวัยวะอยู่นอกขอบเขตการควบคุมของเจ้าของ ทุกอย่างก็เกินควบคุมไปแล้ว

“โอ้ยายย เมื่อไหร่มันจะเหนื่อยบ้างสักที” กรหายใจหอบครั้งใหญ่ แม้จะไม่หยุดย่ำเท้าไล่ตามขาสองข้างนั้น

“ผีบ้านไหนมันจะไปเหนื่อยได้วะ” ธีรขผู้วิ่งตามหลังกรมาไม่ห่าง โวยวายขึ้น ก่อนจะหันไปมองสัมภาระที่ตัวเองแบกมาเหมือนกระเป่าเป้ที่น่ารำคาญ “แต่ตอนนี้กูเริ่มหนักละ มึงใช้ผีแบกผีทำไมเนีย เอามันใส่กระเป่าผ้าสิเหี้ย!”

จะใช้คำว่าสัมภาระก็ไม่ถูกเสียทีเดียว สิ่งที่ธีรขแบกขึ้นหลังไว้คือผีตัวหนึ่งจำพวกเดียวกันที่เรียกว่าเดวิด ...เขาจะอยากลดคำว่าสัมภาระให้เหลือแค่ ภาระ มากกว่า โคตรจะเข้ากับผีตัวนี้สุดๆ

สำหรับคนที่ไม่รู้จักมัน เดวิดเป็นไอ้หน้าหล่ออินเตอร์ด้วยดีเอ็นเอของลูกครึ่งฝรั่งวัยยี่สิบห้าปีคนหนึ่ง แถมยังมีญาณเรียกผีประทัพร่างได้แบบร่างทรง เลยทำให้มีคอนเนคชั่นทางการตลาดปราบผีมากกว่าที่กรกับธีรขจะมีได้ จนเมื่อไม่กี่เดือนก่อนเดวิดจะหายไปแบบเงิบเงียบเพราะรับงานไล่ผี

ซึ่งกรกับธีรขก็พบร่างทรงหน้าฝรั่งคนนั้นถูกหั่นเป็นชิ้นๆ ไล่ตู้เย็นไว้เพื่อเป็นมือสำรองของวิญญาณคำสาปที่บังเอิญไปทำงานที่นั่นเช่นกัน แต่พวกเขาผีมือดีกว่าเลยรอดมาได้

แล้วเรื่องก็ไม่ได้จบแค่นั้น

หลังจากที่ผีป่ามหาภัยสลายและตำรวจมาเก็บร่างผู้เสียชีวิตไปชันสูตร วิญญาณของเดวิดก็กลับมาแบบไม่เหมือนเดิมเท่าไร

หลังจากโดนหันเป็นชิ้นๆ ไข่ลูกครึ่งที่มีแค่ส่วนหัว กระเสือกกระสนตามหา วิญญาณอวัยวะส่วนอื่นของตัวเองที่หนีกระจัดกระจายเป็นเวลาหลาย เดือน แน่แน่นอนว่าเขาทำเองไม่สำเร็จ จนที่พึ่งสุดท้ายของร่างทรงลูกครึ่ง ก็คือสำนักงานของพวกเขา

ที่แรกธีรชก็ด่าเบิงหลายชุดให้เดวิดไปจัดการเอง เพราะเคยถูก แยกงานกลายเป็นความแค้นฝังหุ่น แต่ค่าจ้างที่ได้ก็ทำเอาสองพี่น้อง ปฏิเสธไม่ลงนัก

คือเดวิดจะยกทุกอย่างในสำนักร่างทรงให้ ขอแค่มีร่างกายครบ 32 ก้อนไปปรโลก

นั่นแหละคือเหตุผลที่กรและธีรชชอบช่วยผีมากกว่าคน พวกเขา มักให้อะไรได้มากกว่า เนื่องจากพอตายแล้วก็เอาทรัพย์สินไปด้วยไม่ได้ อยู่ดี เลยไม่มีอะไรให้โลก

แต่พองานนี้มันยืดยาวมาห้าวันจนถึงปัจจุบันก็ชักจะเบื่อหน้า เดวิดเต็มที่แล้ว พวกเขาใช้เวลาสามวันตามหาลำตัว แขน และมีของของ เดวิดจนเอามาประกอบคืนได้ จนมาถึงคืนนี้...พวกเขาได้ร่างกายมาแค่ ส่วนเอว เลยยังต้องวิ่งวุ่นกันคืนนี้เพื่อตามขามาคืนให้ แถมเดวิดที่ไม่มี อวัยวะส่วนนั้นจึงเดินไม่ได้จนธีรชต้องเป็นคนแบกขึ้นหลัง เดวิดนั้น เรื่องมากเกินจะลงไปอยู่ในกระเป๋

“ภูจะทิ้งมึงไว้ตรงนี้แหละไอ้หน้าลูกครึ่ง” ธีรชสะบัดเดวิดลงจาก หลัง ความหนักและเกะกะเริ่มทำให้ผีในร่างเด็กมัธยมต้นที่ช่วงนี้ เริ่มอารมณ์ดีขึ้นบ้างเก็บอาการรำคาญไม่อยู่

เขาชักเริ่มเข้าใจอนันดาตอนมีผีขี่คอในเรื่องซัดเตอร์ก็วันนั้นแหละ

“ยูทำแบบนี้กับไอไม่ได้นะ!” ฝีร่างทรงในชุดสูทที่กลับมา มีร่างกายเกือบสมบูรณ์เกือบกลับด้วยสำเนียงต่างชาติเพราะไม่ยอมลงพื้น เขาใช้มือสองข้างล็อกคอริชไว้ไม่ให้ร่วง “วิญญาณของไอสะอาดเกินกว่าจะอยู่บนพื้นข้างถนน”

“คลานเอาสิวะ! ฝีตัวไหนเดินไม่ได้แมงก็คลานกันทั้งนั้น” เด็กชายว่าขณะสองเท้าก้าววิ่งตามกร แต่ก็บิดตัวซ้ายขวาเพื่อโยนฝีให้ขา ออกจากหลังระหว่างทาง พลังคิดในใจว่าถ้าไม่ต้องพกเดวิดมาด้วย งานอาจจะง่ายกว่านี้

ทางด้านกรยังคงวิ่งไล่ตามขาของเดวิดแบบไม่ย่อท้อ มันอยู่ห่างจากเขาเกินกว่าจะกระโจนถึง ในช่วงเวลาที่วิ่งเลี้ยวตามมันสองสามแยก กรก็เห็นป้ายเก่าๆ บนเสาไฟบอกว่าแยกข้างหน้าเป็นซอยตัน เขาเลยมีแผนใหม่ เด็กหนุ่มนักปราบผีหิบบิดสลักประกายออกมาจากกระเป๋า สะพายข้างตัวและใช้มือจับใบมีดโดยหันด้ามจับชี้ขึ้น

กรใช้สายตาเล็งเพียงไม่กี่วินาที แล้วขว้างใส่เป้าหมายที่กำลังจะหักเลี้ยวหนี ขาทั้งสองข้างที่จะวิ่งออกทางอื่นต่างกระโดดหลบได้ หูดหวิด แต่ก็ถูกบังคับให้วิ่งเข้ามาในซอยตัน กรคิดว่ามันขึ้นจากพื้นแล้ววิ่งตามต่อ เดวิดถึงกับบ่นระงมเสียงดัง

“เครซี้กันไปแล้วหรือไง เดียวขาไอก็เป็นรอยหรือ!”

“แผลแค่นี้มึงไม่ตายหรือไอ้ผีอินเตอร์” ริชชว่า เขาวิ่งตามเข้ามา ก็เห็นว่ามันเป็นซอยตันถูกขวางด้วยกำแพงอิฐ ขาของเดวิดกระโดดหลบกรไปมา ก่อนจะพยายามลอดผ่านรั้วเหล็กเข้าไปในบ้านหลังหนึ่ง ที่คล้ายจะไม่มีใครอยู่แทน แต่เด็กหนุ่มก็ดึงมันเอาไว้ทัน

“ช่วย... ทำ... อะไรสักอย่าง...” กรพุดติดๆ ชัดๆ มือซ้ายและขวา ดึงขาแต่ละข้างของเดวิดไว้ ขณะที่มันใช้แรงดันพลังกลอดผ่านช่องรั้วบ้าน จนข้อเท้าผ่านเข้าไปแล้ว

ธีรัชตามมาถึงก็ยกตัวเดวิดตะแคงนอน หวังจะต่อประกอบจากตรงนั้นเลย “มึงเอากาวไว้ไหนวะ รีบหยิบมาดี!”

“มือไม่ว่าง ใครว่างหยิบเลย” กรกล่าว มือทั้งสองข้างจูดกระซากขาของเดวิดไว้ด้วยแรงเท่าที่มี แม้จะถูกดึงตัวไปกระแทกรั้วอยู่บ้าง

“เดวิด มึงช่วยหยิบ...”

“ไอนอนตะแคงอยู่ ตอนนี้ไม่ว่างเหมือนกัน”

“สัตว์” ธีรัชสบถสั้นๆ อย่างชัดใจ เขาหนีบตัวเดวิดด้วยแขนหนึ่ง ส่วนอีกมือยื่นล้วงกระเป๋าสะพายเพื่อควานหาของ จนในที่สุดก็เจอวัตถุอวาคมชิ้นนั้น มันเป็นขวดพลาสติกขนาดเล็ก มีปลายฝายื่นแหลมข้างในนั้นบรรจุของเหลวใสที่เรืองแสงนิดๆ พร้อมด้วยโลโก้รูปหมาสีดำหน้าตาแข็งๆ

กาวตราลูกหมา วัตถุอวาคมทางการแพทย์สำหรับพวกผี ที่ไม่ได้เอาไว้แปะกระดาษหรือไม้ แต่ดันเอาไว้ต่อชิ้นส่วนร่างกายคืนให้ผีที่แขนขาหลุดออกจากตัวตอนตาย อย่างเช่นเคสของเดวิดเป็นต้น แล้วก็ยังมีอีกหลายๆ เคสในอดีตกาล แต่ส่วนมากหาอวายวะไม่ค่อยเจอเท่าไรหรอก

แล้วความวุ่นวายก็บังเกิดในตอนกรหยดกาวใส่อรอยเห็นเหนือหัวเขา ข้างหนึ่งกลับยกขึ้นตวัด รองเท้าหนังเตะเข้าใส่หัวกรจนสะบัดแต่ก็ไม่ยอมปล่อยมันหลุดมือ “ไอ้ชาเวร...”

“ด่ามันได้เลยนะ ไอ้ไม่เกี้ยว” เดวิดโยนความผิด

“มึงนั่นแหละควรโดนตำโ้เดวิด โง่ไปให้ผีหั่นถึงบ้านเนีย” ริรัชบอกแล้วยกร่างของเดวิดพยายามเชื่อมกับขาซ้าย มันยังคงดิ้นเพื่อไม่ให้ตัวเองกลับเข้าติดร่างเจ้าของ “อยู่นิ่งๆ สักแป็บนึงไม่ได้หรือไง!”

กรเห็นว่าต่อร่างไม่สำเร็จสักที เลยยกมิดเล่มประจำตัวแทงหลังเท้าเดวิดจนเขาร้องเสียงหลง หนึ่งวินาทีที่มันช็อกค้าง ริรัชก็ได้อาศัยจังหวะจับอวัยวะสองส่วนติดเข้ากันทันที ขาซ้ายดิ้นเหมือนปลาขาดน้ำ อยู่สักพักจนก้าวแห้ง ถึงได้สงบลง

“พวกญูกำลังทำร้ายไอนะ!”

“ลองไปแจ้งความเอาสิ เผื่อมีคนเห็นใจ” ริรัชละมือจากร่างเดวิดให้ยืนขาเดียว ก่อนจะมาช่วยกรตั้งขาอีกข้างออกจากกร้าว เพียงเท่านั้นก็จะประกอบร่างเสร็จสมบูรณ์ถ้าขาขวาไม่ได้ฉลาดกว่าฝั่งซ้ายแบบน่าประหลาดใจ

ขาข้างสุดท้ายของเดวิดดิ้นสะบัดหมุนจนสิ้นหลุดจากมือกร โชคดีที่ริรัชตั้งขาทางเกงเอาไว้อยู่เลยยังหลบหนีไม่สำเร็จ ริรัชบอกกรให้รีบปีบกวเลหวไ้สรอยแผลหันบนขา ก่อนจะหันมาพูดกับเดวิดว่า “นอนลงพื้นไป”

“ว้อท ? ใ้สูทมาแบบนี้จะนอนให้เนียนได้ไง”

“ทำไงก็ได้ให้มันลงไปกองที่พื้น” เด็กชายพืดหน้าให้กร

ผู้เป็นน้องชายที่ละเลงกาวเสร็จจึงเดินกลับมาหาเดวิด เขากล่าวขอโทษแล้วก้มตัวดึงมิดที่ปักเท้าผีร่างทรงออก ทำให้เขาเจ็บปวดจนพลาดเซล้มลงพื้นถนนจากการยืนด้วยขาข้างเดียว

ริรัชกำขาทางเกงสลัดที่ดิ้นด้วยสองมือ แล้วยันเท้าตัวเองกับกร้าว

ราวกับเตรียมไว้แรงตั้ง “ภูจะโยนไป แล้วมึงก็รีบต่อแม่งให้เสร็จก่อนกาวแห้ง คิดซะว่าเหมือนต่อเลโก้สักตัวนึง”

“เลโก้บ้านไหนใช้กาวกัน มันมีข้อต่อ” กรเถียงกลับขณะใช้เข่ากดทับไม่ให้เดวิดลุกขึ้น

“โนะๆ นี่มันก่อนการร้ายแล้ว” เดวิดร้อง

“เจียบนา! ก่อนการร้ายจริงๆ มันคือการที่แกขลุกอยู่กับพวกเราตั้งห้าวันต่างหาก” เด็กหนุ่มว่า ความเหนื่อยหน่ายทำเอาเขาบั้นยิ้มแบบวันทั่วไปไม่ขึ้น ส่วนร่างทรงลูกครึ่งก็ยอมนิ่งเจียบ

ทันทีที่ริชชี่ตั้งท่าแล้วออกแรงดึงแบบสุดกำลังจนตัวเองหงายหลัง ตึงลงพื้น ขาขวาของเดวิดถูกดึงหลุดจากรั้ว ลอยหมุนกลางอากาศกลับเข้าฝั่งถนนแล้วตกลงข้างๆ กรกับเดวิดพอดีพอดี เด็กหนุ่มรีบจับขาขวาต่อเข้ากับตัวเดวิดก่อนมันจะลุดหนี ใช้เวลากดทับอยู่หลายวินาทีเสมือนคนปราบจระเข้ และแล้วในที่สุดเท้าขวาของเดวิดที่ตึงก็หยุดนิ่งลง

แผนการประกอบร่างเดวิดจบเสร็จสมบูรณ์

กรผละออกจากร่างเดวิด เขานอนแผ่ลงบนพื้นคอนกรีต ชูดของเขา มีทั้งรอยเปื้อนสีดำและขุมเหงื่อไปทั่วจนดูแทบไม่ได้ ขณะหอบหายใจแ่กๆ ริชชี่กับเดวิดนั้นทำได้เพียงแค่ลุกขึ้น แล้วเดินมาดูสภาพมนุษย์คนเดียวในกลุ่มที่เหนื่อยเจียนตาย

“มึงวิ่งแค่นี้ทำตัวเวอร์ไปมั๊ยะ” ริชชี่พูดล้อเลียน

“ภูเหนื่อยจนเหมือนอายุขัยเพิ่งหายไปครึ่งนึงเลย...” กรดันตัวลุกขึ้นยืน เขาหันมองทางเดวิด “แค่นี้ก็ถือว่าเรียบร้อยแล้วไหม้ ?”

“เฮล กลับมาหล่อเหมือนเดิมปะ” ฝีร่างทรงว่าขณะลองบิดคอ

แขน ขา ก็พบว่าอวัยวะทุกส่วนของมืออย่างเขาต่อกันเรียบร้อยดังเดิม
“แค่เหมือนคอกจะเอียงนิดนึง”

“มึงแค้นนอนหันข้างบ่อยเกินไป พวกกูเหนื่อยต่อตรงสุดๆ แล้ว” ธีรัช
รีบพูดแก้ต่าง ถึงมองแล้วมันจะเบี๊ยะวนิดๆ จริง แต่เขาจะไม่ยอมทำงาน
กับมันต่อ เรื่องเดวิดต้องพอกันแค่นี้

“เป็นไปได้” ฟีร่างทรงยอมรับ “แตังก้าวพวกยู่มากๆ ของที่ว่
อยากได้เท่าไรยกไปได้เลยนะ”

กรยิ้มตอบนิดหน่อยเมื่อได้ยิน ฉับพลันที่ความต้องการสุดท้าย
ของเดวิดเสร็จสิ้นลง เบื้องหลังของผีชายหนุ่มก็มีแสงสว่างจ้าค่อยๆ
ปรากฏขยายขึ้นเป็นกลุ่มก้อนใหญ่ มันสว่างจนมองไม่เห็นอะไรนอกจาก
แสงสีขาว แค่มองก็ทำให้แสงตาราวกับแหงนหน้ามองดวงอาทิตย์
บนฟ้าโดยตรง ถึงจะตึกตื่นแล้วก็ตาม

นี่แหละประตูไปสู่ปรโลก

วิญญาณในชุดสูทของเดวิดสั้นไหวเล็กน้อย ร่างลอยขึ้นจนปลายเท้า
อยู่เหนือจากพื้นถนน เขาหันมายิ้มให้สองพี่น้องขณะที่ถูกกลุ่มก้อนแสง
ตั้งตัวเข้าไปซ้ำๆ “แตังก้าวอีกครั้ง เป็นช่วงที่สนุกมาก ถึงเราจะแข่ง
กันทำงาน แต่วันนี้พวกเราได้มีเฟรนด์ชิปที่ดีต่อกัน”

“ดีก็บ้าแล้ว เฟรนด์ชิปอะไร ฉิบหายอะสิ” ธีรัชกล่าวสวนขึ้น
ตรงๆ ไม่อ้อมค้อม

“ก็... ถ้าชาติหน้ามีจริงไว้ว่ากันใหม่ละ” กรพูดต่อ “ตอนนี้ก็กลับไป
เกิดที่ยุโรปเถอะ”

เดวิดหรีตามองกร แล้วตอบกลับว่า “ไ้เป็นลูกครึ่งอเมริกาต่างหาก”

“ก็ถูกแล้วนี่”

“อเมริกามันอยู่ในอเมริกาเหนือ ไม่ใช่ทวีปยุโรป เหยียดกันชัดๆ”

เดวิดเถียงกลับมา

“จริงดิ อันนี้จริงหรือ ?” กรหันมามองผีพี่ชาย ซึ่งคนที่ร่างกายอายุน้อยกว่าก็พยักหน้า เขาเลยหันไปบอกเดวิด “แล้วใครมันจะไปรู้ล่ะเนี่ย นึกว่าภาคเหนือเหมือนบ้านเราเฉยๆ”

“เขารู้กันทั้งโลก! ยูน่าจะไม่รู้แค่คนเดียวเท่านั้น ไอ้หมอมผีสมองลิตเติ้ล” เดวิดว่า

ธีรัชได้ทีก็หันมาล้อเลียนกร “โคตรเอา โดนคนแบบเดวิดดำนี่แหม่งเจ็บจี๊ดเลยนะ”

“ไว้รอบหน้าจะหาข้อมูลมาให้เยอะขึ้นแล้วกัน” กรได้แต่หัวเราะแหะๆ พลังแก้ตัว

“ไม่มีรอบหน้าให้แก้ตัวแล้ว ตอนนั้นขอกู้ดบายไปกับร่างสุดแฮนด์ซั่มดีกว่า” เดวิดบอก แสงสีขาวเบื้องหลังสว่างไสวมากขึ้นขณะที่ร่างเขากำลังเข้าไปข้างใน

ทว่าพอวิญญานร่างทรงกำลังจะหายไป จู่ๆ ธีรัชกลับโผล่ขึ้นมา และชี้เดวิดราวกับเห็นสิ่งผิดปกติ “เหี้ย! นั่นมันผิดแล้ว”

“เรื่องทวีปแกำจบ อวัยวะก็ต่อเสร็จ มันผิดตรงไหน ?” กรถามแบบไม่เข้าใจ

“มันต่อผิดข้าง”

เด็กหนุ่มฟังผีพี่ชายตอบสั้นๆ แล้วถึงกับต้องหันขวับมองจนตาเบิกกว้าง เขาก็เพิ่งสังเกตเห็นว่าเขาต่อขาให้เดวิดสลับข้างกัน ตอนนี

เท้าซ้ายขวาเลยอยู่กันคนละด้าน กรรก็เลยตะโกนเตรียมจะเตือนบอก เดวิด ทว่ายังไม่ทันได้เปิดปาก ร่างของผีร่างทรงก็ถูกดูดหายเข้าไปพร้อมกับแสงสีขาวที่ดับลงเสียก่อน

เดวิดเพิ่งไปสู่ปรโลกด้วยขาสลับข้างกัน...

กรรกับธีรชได้แต่มองหน้ากันด้วยความรู้สึกเดียวกันว่าวายอดแล้ว แต่คิดว่าแก้ไม่ได้ก็ช่างมันแล้วกัน กรรเลยเดินต่ออย่างหมดแรงไปทางออกซอยพร้อมพูดว่า “เราควรทำไงต่ออะ ?”

“ช่างหัวมันเถอะ น่าจะลงนรกไปแล้วถึงค่อยรู้สึก” ธีรชกล่าว เขาเองก็คิดว่าเดวิดคงไม่ติดใจอะไรเรื่องนี้ ต่อให้จะดูอุบาทว์ต่อหน้าผีตัวอื่นในปรโลกก็ตาม

“มึงใจร้ายจังนะ”

“ถ้ามึงใจดีมากนักรก็ตามไปแก้ให้มันที่ปรโลกสิ”

“จ้ะขอใจร้ายด้วยคนก็ได้” กรรหมุนไหล่ส่งเบาๆ รวากับพอแล้ว เรื่องเดวิด “ไปเอาของที่บ้านมันก่อนแล้วค่อยกลับเหอะ”

“ต้องแบบนั้นสิวะ จะไปๆ กลับๆ ก็เสียเวลาโคตรเลย” ธีรชว่าอย่างเห็น้อยใจ

ขณะเดินกลับ สักพักธีรชก็มีสีหน้าครุ่นคิดขึ้นมา “กูว่ากูอึมแปลกๆ ะช่วงนี้”

“ฟังมึงบ่นมาหลายเดือนละนะ มึงโดนทำของใส่หรือเปล่า ?”

“มึงใช้สมองคิดก่อนตอบบ้างก็ได้ กูแค่อึม” ธีรชบอก “ถ้าโดนทำของ กูคงมีตะปูในท้องไปแล้ว แต่เนี่ยเหมือนจะอ้วกออกมาเป็นไข่พะโล้เลย”

ว่ากันตามตรง ที่ผ่านมาเขาหงุดหงิดง่ายเพราะเป็นผีที่ไม่มีข้าวกิน

การจะได้กินอะไรสักอย่างในฐานะผีก็มีแต่ต้องได้รับการใส่บาตรตอนเช้า ซึ่งนั่นคือปัญหาใหญ่ ใ้ฉันนั่งชายเวรไม่เคยจะตื่นทันใส่บาตรสักครั้ง เข้าเรียนก่อนแปดโมง กรตื้นก็ปาไปแล้วเจ็ดโมงห้าสิบนาที ส่วนวันหยุดถึงกับตื่นสิบเอ็ดโมง

การที่ใครสักคนใส่บาตรให้เขาได้ ก็คงเป็นคนดีน่าเคารพประมาณหนึ่ง อย่างเช่นตาละมั้ง

“แล้วทำไมมันไม่ไปเกิดบ้างอะ ?” กรถามอย่างสงสัยเมื่อนึกถึงเหตุเมื่อกี้

“กูจะไปรู้ได้ไงล่ะครับไอ้เหี้ย ติดอยู่นี่หลายปีจนเลิกสงสัยแล้ว”
ธีร์ขพุดด้วยที่ทำประชด

กรครุ่นคิดอยู่พักหนึ่ง แล้วก็พูดแบบมีความหวังว่า “ไม่แน อาจจะต้องตามหาพ่อแม่ให้เจอก่อนก็ได้”

ธีร์ขไม่ได้ตอบกลับอะไรหลังจากที่ฟัง กรเองก็เข้าใจเพราะพวกเขาทั้งคู่มีมุมมองที่ไม่เหมือนกัน พี่ชายของเขาคิดว่าที่ไม่เคยเจอพ่อแม่สักครั้งเลย เพราะพวกท่านตายไปแล้วและอาจอยู่ที่ไหนสักแห่งในปรโลกก็ได้ ทว่ากรไม่ได้คิดเช่นนั้น เด็กหนุ่มมองว่าการที่เขาไม่เห็นวิญญาณของพวกท่านแม้จะผ่านไปหลายปีก็เป็นเพราะพ่อกับแม่ยังมีชีวิตอยู่ แต่คงมาเจอพวกเขาไม่ได้ด้วยเหตุผลอะไรสักอย่าง ...ยังไงกรก็จะหาพวกเขาให้เจอแล้วใช้ชีวิตแบบคนปกติสักที

จู่ๆ ระหว่างขบคิดปัญหาอยู่ ธีร์ขก็หยุดนิ่งจนเด็กหนุ่มต้องหยุดเท้าตามอย่างสงสัย “มีอะไร ?”

อีกคนที่ชะเง้อคอมองซอยแยกข้างหลังตอบว่า “แม่งมีคนมอง

เราอยู่”

กรได้ยินเช่นนั้น จึงหมุนตัวกลับไปมองตรงซอยแยกที่ว่า เขาเห็นเงาคล้ายหัวคนที่กลืนไปกับความมืดโผล่พ้นจากกำแพงมานิดหน่อย มันจ้องมองมาที่พวกเขา และทันทีที่สิ่งนั้นเห็นว่าทั้งคู่ตัว มันก็หายกลับไปหลังกำแพงทันที

ธีรชวิงไล่ตามมันไปเป็นคนแรกแม้จะมีเสียงของกรจากข้างหลังเรียกให้รอก่อน เนื่องจากเหนื่อยจนก้าวขาตามแทบไม่ทันแล้ว เด็กชายเลี้ยวตามเข้าซอยด้วยสองเท้าอย่างเร่งรีบ จึงเห็นมันในชุดคลุมวิ่งนำหน้าไป แล้วมันก็หักเลี้ยวพาเขามาที่ทางตัน

ในวินาทีที่ธีรชวิงคิดว่ามันเอาตัวไม่รอดแล้ว ร่างนั้นก็กลับกระโดดขึ้นปีนกำแพงหมายข้ามไปอีกฝั่ง เขาไม่ยอมให้มันหนีไปง่ายๆ ไม่ว่าจะการสะกดรอยนี้จะมีเหตุผลอะไร ธีรชวิงมาถึงกำแพงแล้วคว้าข้อเท้าข้างหนึ่งของมันไว้ได้ก่อนปีนข้ามสำเร็จ ร่างในชุดคลุมสีดำทึบและสะบัดผีเสื้อดำมัยมต้นออกเต็มแรงเท้า

“คุณควรเรียกมันว่าไงดี สตอลท์เกอร์ ? หรือวิญญาณตามติด ?” แม้จะถูกถีบแต่ธีรชวิงก็ยังพูดจนประสาทอีกฝ่ายต่อเพราะไม่ได้บาดเจ็บสักนิด

อีกฝ่ายเห็นว่าไม่ได้ผลก็ฮึดฮัดชัดใจ จนกระทั่งกรวิ่งมาใกล้จะถึงร่างบนกำแพงจึงสะบัดผ้าคลุมทิ้งทับปิดหน้าธีรชวิง แล้วในวินาทีต่อมาความเจ็บปวดก็แล่นผ่านบริเวณมือของเขาจนต้องปล่อยมันหนีไป

เสียงฟุบดังขึ้นเป็นสัญญาณว่าอีกฝ่ายข้ามกำแพงไปเรียบร้อยแล้ว ธีรชวิงใช้สภาวะผีทะลุผ่านผ้าคลุมให้มันตกพื้นไป เรื่องที่คนน่าสงสัย

หนีรอดไปได้ก็น่าหงุดหงิดเรื่องหนึ่ง แต่อีกอย่างก็คือมือซ้ายที่ใช้จับใจ
เมื่อกี้นะสิ

“เกือบจับมันได้แล้วนะเมื่อกี้ โทษที เหนื่อยเกินไปหน้...เห้ย!”
กรที่มาถึงกำลังยืนพักเหนื่อยถึงกับต้องอุทาน เมื่อก้มมองเห็นมือซ้ายของ
ผีพี่ชายที่ผิดปกติไปจากเดิมที่ควรมีหัวนิ้ว

นิ้วนางและนิ้วก้อยกลับหายไป เหลือทิ้งไว้เพียงรอยแผลที่ไม่มีเลือด
ธีรชมองแผลบนมือด้วยความแค้นใจ ก่อนหลุดดำมันอย่างทน
ไม่ไหว แค่นี้ถึงเขาก็อยากตามไปตัดนิ้วมันคืนใจจะขาดแล้ว “ไอ้เชี่ยนั่น!
ไอ้แม่่งเฮ้ย! ไอ้หน้งหมา! ไอ้แม่...ย่านาง!”

กรก็พอเดาได้ว่าคำด่าสุดท้ายของธีรชเปลี่ยนตัว ย. ยักษ์ เป็น
คำอื่นเพื่อไม่ให้ลามปามเกินเหตุ

“ตามมันไปมัย ?” กรเอ่ย ขณะลงป็นขึ้นไปดูเหนือกำแพง
ที่สูงราวสองเมตรนิดๆ ภาพที่เห็นหลังชอยนอกหมู่บ้านมีเพียงทุ่งหญ้า
ในความมืดกับตึกรามบ้านช่องที่อยู่ไกลไปอีกสองสามกิโลเมตร “แยสิ
มันหายไปแล้ว”

“เมื่อกี้ตอนมันสะบัดผ้าคลุมออก มึงเห็นหน้ามันมัย ?” ธีรช
เงยหน้าถามกรที่อยู่เหนือกำแพง ก่อนจะมองพื้นรอบๆ ก็ไม่พบนิ้วตนเอง
ตกหล่นอยู่ไหนเลย

“ไม่ มันลงไปอีกฝั่งเร็วมาก” กรผละตัวกลับลงมา พร้อมถามกลับ
อย่างสงสัย “งี้นิ้วมึงจะหายไปตลอดกาลเลยหรอ ?”

“ไม่รู้ว่ะ ฎไม่เคยนิ้วขาดมาก่อน ไอ้เวรที่ไหนมันจะตัดนิ้วผีล่ะวะ”
เขาก็ไม่รู้จะหาเหตุผลอะไรมาตอบดี มือก็ลองขยับนิ้วที่เหลือดูว่าใช้งาน

ได้ตามปกติเช่นเดิม ตอนนี้อยู่ยังไม่มีแผน แต่ทราบดีที่ใครหรืออะไร
ยังตามรอยพวกเขาอยู่ อีกไม่นานมันต้องหาโอกาสกลับมาเจออีกแน่

ในที่ห่างไกลอีกด้านหนึ่ง มีบ้านร้างที่ไม่ได้มีผู้ใดเข้ามาอยู่อาศัย
ยาวนานหลายสิบปี แม้แต่คนไร่บ้านยังหาได้สนใจเลยเสียด้วยซ้ำ
คนแถวนั้นแค่เดินผ่านแล้วเห็นสภาพทรุดโทรมจากภายนอกยังหวาดกลัว
ยิ่งพอมีข่าวลือว่าเคยมีคนตาย บ้านหลังนี้ก็วังเวงเพิ่มอีกเป็นร้อยเท่า

ทว่านั่นกลับส่งผลดีต่อใครบางคนที่ใช้ประโยชน์จากบ้านหลังนี้
โดยไม่มีใครเห็น

บุคคลปริศนาหลบดินทับในหลุม หลังจากที่ได้เก็บร่างนี้ไว้ใน
กระเป๋าดังหลายวันจนส่งกลิ่นเหม็นเน่า การย้ายศพลงมาอยู่เป็นนุ้ย
ต้นไม้คงป้องกันกลิ่นและคนพบเห็นได้ดีกว่า

หลังปิดงานหลบดินเสร็จสิ้น ร่างนั้นก็ก้าวเท้าผ่านประตูหลังบ้าน
กลับมาข้างใน ผ่านรอยคราบเลือดแห้งกรังบนพื้นเข้าห้องขนาดกลาง
ที่เคยใช้รองรับแขก รอยเลือดกระจายทั้งบนผนังและพื้นจนคาดเดาไม่ถูก
เลยว่าเป็นของมนุษย์ที่คนบ้าง แต่ก็ไม่ใช่เรื่องที่จำเป็น ที่ต้องสนใจมีเพียง
บนผนังไม้ผู้ฟังด้านหนึ่งที่มีกระดาษหลายแผ่นติดไว้ด้วยตะปู

แสงจันทร์สาดส่องผ่านช่องหน้าต่างนั้นทำให้มองเห็นภาพและ
เนื้อหาจากข่าวหลายแผ่นได้ไม่ยากเย็น โดยเฉพาะข่าวที่มีรูปถ่าย
ครอบครัว พ่อ แม่ และลูกชายวัยเด็กสองคน

เหตุสุดด ฌ เปรี้ยกรำพิง... ซาตกรรมหรือหายสาบสูญ ?

ครอบครัวเที่ยวพักผ่อนในวันหยุด กลับมีเหตุทำให้ผู้ปกครอง
หายตัวไปแบบไร้ร่องรอย ทั้งเจ้าหน้าที่และทีมงานช่วยระดมค้นหา
ก็ไม่พบเจอ คาดว่าอาจเป็นการจงใจทำร้าย ในส่วนของผู้เหลือรอดเพียง
รายเดียวจากอุบัติเหตุจมน้ำ เด็กชายภรภัทร กฤตชญาณ เล่าว่าตนกับ
พี่ชายจมน้ำตก แต่ตนเองรอดมาได้แบบฉิวเฉียด นอกจากพี่ชาย
ที่จมน้ำเสียชีวิต ก็ไม่ทราบเช่นกันว่าพ่อแม่อยู่ที่ไหน

หลังอ่านมันซ้ำเป็นรอบที่มากเกินจะนับ บุคคลปริศนาก็ทำได้
เพียงแค่นใจต่อคนที่เหลือรอดอยู่ ยี่วันนี้ได้เห็นกับตาตัวเองว่ามีคน
ที่ยังมีชีวิตอยู่จริงๆ แค่นี้ก็ชัดเจนแล้วว่า การล้างแค้นที่รอมานานหลายปี
ยังไม่สมบูรณ์

ร่างนั้นหยาบรูปภาพหนึ่งขึ้นมาดูแล้วขำทิ้งราวกับความรังเกียจ
ทั้งหมดอยู่ในฝ่ามือ รูปนั้นคือชายชราสวมแว่นดำคนหนึ่งท่าทางมั่นใจ
ในตัวเองแม้อายุจะมากแล้ว ชายผู้มีความข้องเกี่ยวกับครอบครัวนี้
อีกทั้งยังเป็นผู้ใช้มนตร์ขาวมีชื่อเสียงเลื่องลือลำดับต้นๆ อีก

ทรงฤทธิ เอี่ยมเพชร

ทั้งมันและคนในครอบครัว จะต้องได้พบกับความตายเท่านั้น

2

จนผ่านไปสามวัน ไร่โรจิตชุดคลุมดำก็ไม่เคยปรากฏตัวอีกเลย

หลังจบคืนส่งเดวิดไปปรโลก กรกับธีรชไปเอาของที่บ้านเดวิดเสร็จก็กลับหอพักสุญญภูมิมหาหาข้อมูลเป็นบ้างเป็นหลัง เพื่อจะรู้ว่าตัวบ้าอะไรอยากตามติดพวกเขา อีกทั้งยังมีเรื่องนี้ที่หายไปของพี่เด็กชายอีก

“นี่กูยังอยู่เว้ย! แต่กูไม่รู้ว่ามีอันอยู่ไหน” ธีรชโวยวายขณะยกมือซ้ายที่นิ้วหายไปให้กรดู บนพื้นห้องตอนนี้กองไปด้วยหนังสือตำรามากมายหลายเล่มจากการพยายามหาสาเหตุ ธีรชยังย้ำอีกว่าเขารู้สึกเหมือนมันกระดึบอยู่ที่ไหนสักแห่ง คล้ายๆ ริงในแอดดัมส์แฟมิลี่ แต่เป็นเวอร์ชันนิ้ว

กรที่เลื่อนหน้าจอเน็ตบุ๊กหาข่าวในเน็ตตามต่อว่า “แล้วคนๆ นั้นจะอยากได้อะไรจากเรา ? ไม่มีเหตุผลด้วยซ้ำที่จะเจอกันแล้วต้องหนี”

“กูไม่รู้ แต่มันจะเอานิ้วไปทำอะไร”

ทั้งสองหาข้อมูลยังไงก็ไม่มีอะไรพอคืบหน้า แม้แต่พวกโจทก์เก่าๆ ที่เคยมีปัญหา ก็ยังไม่มีแนวโน้มจะทำอะไรแบบนี้ได้ สุดท้ายพอเลยเที่ยงคืนไปแล้วกรก็ขอแยกไปนอนก่อนทิ้งให้ธีรชผู้บ้าพลังเหมือนคนคลั่งคาเฟ่เินทำงานต่อเอง โดยตกลงกันว่าพวกเขาจะเอาวัตถุอาคมดีๆ

ของเดวิดไปจำหน่ายให้ได้ค่าเช่าเดือนนี้ แล้วค่อยแก้เรื่องนี้กันใหม่

ในวันที่กรมาเรียนตามปกติสไตล์เด็กมัธยมปลาย อีริชเลยเสนอว่าจะตามมาด้วยเมื่อเจ้านั้นโผล่มา ฟีพี่ชายเลยมานั่งเล่นรอที่หน้าโรงเรียนแบบพวกว่างงาน ขณะที่กรก็อยู่ในโหมดนักเรียนตามปกติของวันจันทร์ถึงวันศุกร์ ทว่าการเรียนก็ผ่านพ้นมาถึงบ่าย ทุกคาบเรียนนั้นปกติจนน่าประหลาดใจเลยทีเดียว

ถ้าให้กล่าวถึงโรงเรียนสักหน่อย ศदानันท์พิทยาคม (ศตว.) เป็นโรงเรียนมัธยมแสนธรรมดาธรรมดาไม่ต่างจากที่อื่นนัก มีอาคาร เสาธง สนามหญ้ากลางโรงเรียน ซึ่งไอ้ที่ต่างไปหน่อยคงมีแค่การต้องเห็นอะไรแปลกๆ ปะปนอยู่ด้วย

ตัวอย่างก็ประมาณว่า บริเวณอาคารเรียน 1 จะเห็นร่างของนายช่างที่ชั้นบนสุดยื่นเหนือขอบหน้าต่างข้างนอกทุกวัน เพราะเคยเสียชีวิตขณะซ่อมแซม หรือจะเป็นร่างของนักเรียนชายหน้าโรงเรียนพยายามคลานเข้ามาแต่ค้างติดอยู่กับถนน เนื่องด้วยอุบัติเหตุจากมอเตอร์ไซด์ทำให้ขาสองข้างหักผิดรูปเกินจะลุกเดินได้ และการไม่ใส่หมวกกันน็อกก็ทำให้หัวบวมแหว่งเป็นก้อนเนื้อไปครึ่งซีก ตาดวงหนึ่งเลยเหมือนจะถลนออกมาตลอดเวลา หรือบางทีก็มีวิญญาณเดินผ่านไปมาบ้าง

จริงๆ ถ้ามองไม่เห็นก็ไม่นับว่าเป็นเรื่องแปลกอะไร...

กรเองก็ใช้เวลาปรับตัวอยู่นานกว่าจะชินกับการได้เห็นสภาพผีตอนตาย การได้เห็นผีบ่อยๆ รวมถึงในหอพักก็ช่วยให้ปรับตัวจนได้ ที่ปรับไม่ได้อาจเป็นการเรียนมากกว่า

ท่ามกลางห้องเรียนที่แสนวุ่นวาย เด็กหนุ่มนั่งเหม่อมองกระดาน

หน้าห้องที่เต็มไปด้วยโจทย์คณิตศาสตร์ นอกจากการคำนวณตัวเลขแล้ว มีพวกตัวอักษรแทนค่าด้วยอีกต่างหาก ไม่เห็นเข้าใจเลยว่าภาษาอังกฤษมาร่วมด้วยได้ยังไง... X กับ Y เกี่ยวอะไรเนี่ย

กรแทบกุมขมับขณะรีบจัดงานลงสมุดให้ทันตามเวลาก่อนคาบสุดท้ายของวันจะจบลง โดยที่อาจารย์ประจำวิชาได้ทิ้งการบ้านให้เหล่านักเรียนก่อนจากไป โดยให้จับคู่กันแบ่งทำโจทย์ข้อคู่และข้อคี่ลงสมุด

“กรทำโจทย์คู่กับมิ่งมัย ?”

ผู้ที่เอ่ยถามเขาคือเด็กสาวคนหนึ่งที่นั่งอยู่โต๊ะข้างๆ รูปร่างเล็ก ใฝ่ผมสั้นปะบ่า สวมแว่นตากกรอบเงิน มิ่งเป็นเพื่อนร่วมห้องคนหนึ่ง ที่รู้จักกันมาตั้งแต่ประถม จนถึงปีนี้พวกเขาก็ยังได้เรียนห้องเดียวกันอีก ตอนนี้ก็คงเรียกว่าสนิทระดับหนึ่งได้มั้ง ถ้าไม่นับที่กรไม่เล่าเรื่องมองเห็นผีให้เธอฟัง

“ได้ๆ ขอบใจนะ” กรพยักหน้าตอบ ยังไงชะการมีเพื่อนช่วยกันเรียนก็ดีอยู่แล้ว

“ขอบใจอะไรเล่า ครูให้จับคู่ทำงานอยู่แล้ว” มิ่งว่า พลางเก็บหนังสือใส่กระเป๋า

“ก็ใช่ แต่ไม่คิดว่าแกจะอยากทำงานคู่กับคนที่ส่งงานช้าบ่อยๆ”

“ทำไมคิดงั้นล่ะ ? ช้านิดหน่อยเอง”

“ส่งช้าคะแนนก็น้อยนะสิ แกมวิชานี้แค่เห็นตัวเลขก็ง่วงแล้ว” กรกล่าว หลังเก็บกระเป๋าเสร็จทั้งคู่ก็เดินตามเพื่อนๆ คนอื่นกับเหล่านักเรียนลงจากอาคารไปที่ประตูทางออกบริเวณรั้ว แต่บางคนเองก็อยู่ทำกิจกรรมอื่นต่อ

“ง่วงแต่ทำทางเหมือนคนนอนไม่หลับเลยนะ” มิ่งบอกเมื่อเห็นกร
ทำทางคล้ายคนนอนน้อยจริงๆ “หรือกรยังเครียดเรื่องพ่อแม่อีกหรือ?”

เพื่อนวัยประถมส่วนใหญ่รู้เหตุผลนี้กันทั้งนั้น เด็กโซคร้าย
ผู้สูญเสียครอบครัวในวันไปเที่ยวจะเป็นคนน่าสงสารก็ไม่แปลก

“ก็... นิดหน่อย แต่จริงๆ มีเรื่องงานพิเศษด้วยแหละ” กรพูด
ไม่ลงรายละเอียด

“งานไม่ดีหรือ?” มิ่งถามอย่างสนใจ

“มันดีแหละ แต่พอดีพี่... เอ่อ พี่ที่ทำงานเกิดปัญหา” กรเกือบ
จะหลุดพูดคำว่าพี่ชาย แต่ยังไว้ก่อนไม่จั้นเรื่องนี้ น่าจะคุยกันยาว ถ้ามี
เพื่อนรู้ว่ากรยังอาศัยอยู่กับผีริช เขาอาจถูกสื่อว่าเป็นคนบ้า และโดน
ไล่ออกในที่สุด

“เป็นงานจิตอาสาเหมือนเดิมใช่ไหม?” มิ่งยังคงชวนคุยต่อ

กรอึกอักเล็กน้อยเมื่อนึกถึงว่าตัวเองโกหกเรื่องงานพิเศษมาก็
หลายปี “ใช่ งานแบบเดิมเลย”

“ฟังดูเหนื่อยนะแบบนี้” เด็กสาวบ่นๆ “แล้วเรื่องการบ้านถ้าทำ
วันนี้เลยกรว่าไง? กรจะได้มีวันพัก”

“แบบนี้ก็ดีเลย ถ้าฉันน่าจะหาที่นั่งทำงานสักตรงก่อนกลับ...
อ้าว” กรที่กำลังตอบคำถามอยู่ถึงกับชะงักเล็กน้อย

ทันทีเมื่อเดินพ้นออกมาจากรั้วโรงเรียน นอกจากการหันมาเห็นริช
นั่งคุยเล่นกับหมาตัวหนึ่งอยู่ข้างรั้ว (เรื่องปกติของพวกผีในการสามารถ
สื่อสารกับหมาแมวได้) แต่แทนที่จะมีแค่เขา กลับมีนักเรียนชายหญิงจาก

สถาบันอื่นยื่นยืมอยู่ไม่ไกล คนนั้นคืออาร์ญูที่ตอนนี้เป็นผมของเธอกลับมาเป็น
สี่ตามระเบียบตอนเปิดเทอมแล้ว ส่วนเด็กหนุ่มอีกคนที่กรเคยเห็น
แวบเดียวที่โรงพยาบาลก็คือต้นกล้า

“สวีสวี” กรเดินเข้าไปทักทายทั้งสองคนด้วยรอยยิ้มเป็นมิตร
ตามปกติ

“สวีสวี เป็นไงบ้างช่วงนี้ ?” อาร์ญูยิ้มตอบ ต่างจากต้นกล้า
ที่หน้าแข็งๆ

“ก็เหมือนเดิม แกละ เดือนที่ผ่านมาโอเคดีใช่เปล่า ?” กรเป็น
ฝ่ายถามกลับบ้าง

“อ้อ คิดว่าพอจะโอเค” เธอตอบกลับ

ที่จริงพวกเขามีคอนแทคกันอยู่แล้วตั้งแต่ช่วงที่อาร์ญูพักอยู่ที่
โรงพยาบาลเมื่อราวๆ สามถึงสี่เดือนก่อน เดือนแรกทั้งคู่ก็ยังได้เซทกัน
อยู่บ้าง แต่พออาร์ญูเปิดเทอมเหมือนกันและกรก็มีวุ่นแต่ไล่ทำภารกิจ
ก็เลยไม่ได้ติดต่อกันนัก

อย่างน้อยเดือนแรกที่คุยกันก็พอได้รู้ว่าผู้ปกครองของฝ่ายและ
เด็กหญิงคนอื่นๆ ซึ่งหายตัวไปก็ได้มาแจ้งความช่วยเหลือกับทาง
เจ้าหน้าที่จนมีการรื้อถอนป่าพะพรางไปหนึ่งในสามส่วนจนเจอที่ฝังร่าง
ของเด็กหญิงที่ถูกลักพาตัวไป

ส่วนผู้ก่อเหตุอย่างเมธิก็พบเจออยู่ไม่ไกลบริเวณต้นไม้ ชาว
รายงานว่าเขาเสียชีวิตขณะถูกมัดเอาไว้ สภาพร่างกายมีแผลหวอะหวะ
ฉีกขาดหลายจุดบนตัว ทางกรคาดว่าเสียชีวิตจากการเสียเลือดจำนวนมาก
เพราะถูกทำร้าย แม้ร่องรอยคล้ายถูกมนุษย์ทำร้าย แต่แผลสาหัส

แบบนี้คงเป็นฝีมือของสัตว์มากกว่า

หลังจบเรื่องนั้น อารัญญ์ก็เล่าให้ฟังว่าในคืนหนึ่งเธอสะดุ้งสะดุ้งตื่นขึ้นมาเห็นฝ่ายบอกลาอยู่บริเวณปลายเตียง แต่พอจะลุกขึ้นมาดู กลับมีแสงสีขาววูบวาบแล้วเธอก็หายไปแล้ว

นั่นคือเรื่องที่พวกเขาคุยแซทกันล่าสุด ก่อนที่เวลาถัดมาจะเหลือแค่ทักสวัสดีกันเฉยๆ จนถึงวันนี้

“แน่ใจนะ” กรถามย้ำ “แกมาถึงนี้ได้ไง ? แล้ว...รู้หรือว่าเราเรียนที่นี่”

“นั่นล่ะเราสงสัยเหมือนกัน ทั้งที่แกไม่ได้บอกเราเลย” อารัญญ์ว่าแล้วเหมือนจะพูดต่อ แต่เสียงของมิ่งกลับขัดขึ้นก่อนในตอนเธอเดินเข้ามาใกล้และเห็นอีกฝ่ายปักเสื่อบนอกเป็นอักษรย่อว่า สห.อ.

“กรรู้จักกับเด็กโรงเรียนสาธิตอรุณโรจน์ด้วยหรือ ?”

“ใช่ๆ ก็ใช่ พอดีรู้จักกันผ่านงานอาสาช่วยเหลือ” กรรีบตอบแตรไปก่อน

“เราเคยให้กรช่วยแก้ปัญหาให้เมื่อหลายเดือนก่อนนะ เลยได้รู้จักกัน” อารัญญ์ช่วยพูดเสริมเพื่อให้หน้าเชื่อถือขึ้น แล้วกระซิบถามเขาว่า “ไม่ได้บอกเธอเรื่องงานหรือ ?”

“จะไปบอกได้ยังไงเล่า เหมือนที่แกไม่ได้บอกต้นกล้านั่นแหละ” กรตอบกลับเสียงเบา ยิ่งเงิ่งเรื่องภูตผีปีศาจมันก็ไม่ใช่อะไรที่จะเอาไปบอกคนอื่นได้งั้นๆ แล้วหวังว่าจะมีคนเชื่อได้อยู่แล้ว

มิ่งฟังแล้วก็พยักหน้าหงิกๆ สีหน้าก็ง็งเชื่อก็งงสงสัยบ้าง แต่กรก็ยังหลอกคนอื่นไปได้อีกวันหนึ่ง

“เราชื่ออารัญ ยินดีที่ได้รู้จัก” อารัญหันมากล่าวกับมิ่ง

“มิ่งนะ เป็นเพื่อนสนิทกับกร” เด็กสาวอีกคนตอบ

“พอเราได้ตั้งแต่ที่เห็นเดินออกมาจากโรงเรียนด้วยกันแล้ว”

อารัญตอบกลับ ก่อนหันมองกรด้วยท่าที่สงสัย

“ก็เพื่อนนะ” เขาหมุนไหล่เบาๆ ขณะตอบ

ต้นกล้าที่เสียบมานานเริ่มพุดขึ้นกับอารัญว่า “แล้วเรามาไกลขนาดนี้ทำไมเนี่ย เพื่อมาคุยกับไอ้หน้ายิ้มกวนเหรอก ?”

ไอ้หน้ายิ้มกวน กรคิดแล้วได้แต่หัวเราะแหยะๆ ที่ถูกตั้งแง่ซะได้ “ถ้ายิ้มแล้วมันมีปัญหาขอโทษด้วยนะ” ว่าแล้วเขาก็ส่งยิ้มให้ต้นกล้า จนได้รับเสียงถอนหายใจตอบกลับมา

เหมือนว่าต้นกล้าจะไม่ชอบใจนักที่กรสนิทกับอารัญ แต่มันก็ไม่ใช่ความผิดของเขาเนะ

“นั่นเราขอคุยกับกรแป๊บหนึ่งนะ” ว่าแล้วเด็กสาวต่างสถาบันก็ดึงแขนลากเด็กหนุ่มนักเรียนผีเดินกลับเข้าโรงเรียนแล้วทิ้งเพื่อนๆ ทั้งสองให้รอก กรทำได้แค่บอกมิ่งว่ากลับก่อนได้เลย แม้อาจารย์ฝ่ายปกครองจะบ่นเรื่องคนนอก ทั้งคู่ก็ก้าวเดินเข้ามาอยู่ดี

วัยรุ่นทั้งสองหยุดเดินลงใต้ต้นไม้ใหญ่ไม่ไกลจากสนามฟุตบอล ซึ่งก็พอห่างจากกลุ่มนักเรียนคนอื่นจนคุยแบบส่วนตัวกันได้

“ตกลง...”

“ตกลงมันเกิดอะไรขึ้นกับเรา จะถามแบบนี้ใช่ไหม ?” อารัญถามแทรกก่อนที่กรจะทันได้พุดจบ ทำให้เขาแปลกใจนิดหน่อยเมื่อเธอรู้ว่า จะถามอะไร แล้วเธอก็พุดต่อพร้อมจ้องมองต้นไม้ “รออีกเดี๋ยว ธีรัช